

24. May. 1842

FAKTA

Dato:

24. May. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 29

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 73-74; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 78-79

TRANSSKRIFTION

24 May.

Vidunderlig deilig er Naturen dog paa denne Aarstid. Hvergang jeg gaaer til og fra min Moders¹ Bolig maa jeg standse ved Kastelsporten og see op i et løvrigt Træ der staaer; det er saa tæt og fyldigt, Bladene saa saftige og vægtige at de hænge nedad. Græsbinden mylrer af Blomster og her midt i Byen kan man dog høre Drosselens Slag, hvad jeg aldrig havde troet. Endnu er de to yndige Asketræer, som staaer et paa hver Side af Kastelsbroen, endnu ikke udsprungne. De to Træer holder jeg uendelig meget af, deres Grene og Qviste bøie sig saa yndigt ned mod Vandet, som de vilde drikke deraf. Jeg havde ikke troet, man kunde være saa glad ved Naturens Opvaagnen her midt i Byen. – Vil mit store Maleri² lykkes vil jeg dog faae en herlig Sommer her, hvor min Moder boer. –

---

¹ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

² En dansk kyst, Statens Museum for Kunst, KMS412 (Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 134).

Senere. Naar han Maleren nok af, naar hans Venner og de, hvis Mening han agter, glæder sig ved hans Arbejder - og endelig naar han nok af, naar han har tilbragt Opholdet.

Vidunderlig deligt er Naturen dog frae demid Aarstid. Selvaeng og jeg gaaer til og frae min Maders Bolig maer jeg staaende ved Kastelsporten og ser op i et høit roigt Træ der staaer; det er saa tæt og fyldigt, Bladene saa saftige og vægter sig af de hang ned. Overhønden mygner af Blomster og her midt i Bjgen kan man dog høre Drabselens Sleg, hvad jeg aldrig haardt troet. Endnu er de to yndige Qvistræer, som staae et par Noer Nede af Kastelsbroen, endnu ikke udsprungne. De to Træer holdt jeg værdelig meget af, deres Grens og Quiste bide sig saa spidigt ned mod Vandet, som de vilde drikke derpå. Jeg haardt ikke troet, naar kunde være saa glad ved Naturens Opvaegnen her midt i Bjgen. - Vil mit store Maleri lykkes vil jeg dog faae en herlig Samme her, hvor min Mader boer. -

Jeg gik ned Salnicgang ned ad Keltbrandvassien; i Haven til Naligheds dal sang en Nattingal, saa yndigt. Jeg satte mig paa det lave, skvækket den lille Baa og lyttede til disse rone, fyldige Toner, og da jeg reiste mig for at gaae maatte jeg flere Gange vende tilbage, jeg kunde ikke las rive mig derfra. Der er noget deligt i den hørdelighed til Træle Sang og Trælequidsen, det er et af de faa fællede Berøringssjunde ter for de mest forskjellige Mennesker. Med hvilken Glæde hører vi ikke Eftertøningen om Larkens første Sang om den første Jord, hvor glæde er vi ikke, naar vi hører Gjogen hælde første Gang eller den første Stork kommer frae Syden og Skolen. Hvor deligt er ikke den sans Trø til den Storken, som en Guds Tægle, der bringer Lykke under det Tag, hvorpaa den bygger sin Red. Jeg holder meget af Træle, jeg holder meget af alle Dyr. - Væng har jeg faaet mit store Læn ned afspremt og skilt skrots i min Stue, længe har jeg sidet og betragtet den store hvite Stude og malt Skjædet i Tønderne, det blev deligt, saa deligt, at Bøskerne maatte stude den, saa den fængeligheds spæden aflægger mig endnu bestandig sine Visiter.